

akat!

hozzátok
 ó büszke-
 e, a tavalyi
 összeget
 irak, mint
 it, adta át
 ári szorga-
 i gyermek-
 Az egyes
 ályi Ilona,
 a Erzsike,
 Irén és
 Irén, Ta-
 uary Mal-
 oth László,
 s Katalin,
 rüll Jolán,
 zó intézet
 ezy Edin,
 Hermine,
 a, Donáth
 a., Wag-
 a, Morlin
 cs Antal
 ilberkraus
 nek Lajos,
 , Kármán
 s, Reitzer
 ka, Ágai
 testvérek,
 r, Vancsó

k részére
 ka 1 frt.,
 ith Ella és
 rt., Elsner
 ka 2 frt.,
 j. Kubinyi

gyes ada-
 ó bácsi.

naeum-épület.
 lapesten.

.. GUNYOSAN ÉS FÜRKÉSZŐEN NÉZETT RÁ. (Lásd a 153. lapon.)

XLII. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. márczius 6-án.

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

SAK lassan, sort várjatok! Előbb megtöltöm a pipámat... ezt a nagyot ni, hogy ki ne égjen egyhamar, mert hosszabbaeska lesz a beszédem. No, nem bánom, csak ugráljatok örömtökben; de aztán figyeljetek is, mert hát most már csakugyan beváltom a szavamat.

Igazatok van, megigérttem, hogy majd egyszer mesélek még valamit, amit láttam, hallottam, mikor messze a tengeren túl jártam. Emlékszem, szívesen hallottátok a derék *Sastoll*, a rejtélyes *Ezüst-barlang* historiáit. No, hát most eszembe jutott egy történetke, melyet akkor hallottam, mikor a tengeren túl az amerikai őserdőkben jártam, a még ma is félvad vörösbőrű indiánusok területén. Ott pihentem magam is néhány napig Putney várában, ahol sokáig beszéltek erről az esetről. Talán csak azért beszéltek róla oly sokáig, mert ott bizony nem sokszor akad valami érdekes esemény.

Rendesen igen csöndes, békességes hely az a Putney vára. Legelőször is azonban meg köll említenem, hogy ezt a várat nem szabad olyannak képzelnetek, amilyennek a várakat lerajzolva szoktátok látni: hatalmas bástyákkal, falakkal, ágyukkal. Mert ott hire sem volt se bástyának, se kőfalnak. Domb tetején állt, az igaz, de csak fából volt össze róva. Hatalmas

gerendákból épült egy nagy ház, mely benn több szobára volt felosztva. A házat pedig éppen olyan hatalmas gerendákból összerótt magas kerítés vette körül, mely kívülről nagyon magas volt, míg benn állvány volt rakva körös-körül, úgy hogy a fa-kerítés oldalán végig lehetett járni és kitekinteni, hogy mi történik odakünn: éppen mint az igazi várak bástyáin.

Ez a fa-vár tökéletesen elég erős volt ott, ahol állt; nem birhatott vele az ellenség. Mert ez az ellenség ravasz, erős, elszánt volt ugyan, de az ágyunak hírért sem igen hallotta. Ez az ellenség pedig a vad vörösbőrű indiánus népség volt.

Ott állt a vár az ős-erdőben, ahonnan sok napi járó földre esett az első város, melyben mivelt emberek laktak. De azért a vár környékén igen is éltek fehér emberek: bátor, munkás gazdák, akik oda telepedtek az ős rengetegbe, kiirtottak egy-egy darab erdőt és ennek a helyén szántottak-vetettek. Tudták, hogy innen már nem igen messzire tanyáznak a vörösbőrű indiánusok, akik kegyetlen ellenségei a fehér embernek; de mégsem féltek. Puskával, pisztollyal mindegyikük jól tudott bánni, nem egykönnyen ijedtek meg; aztán legrosszabb esetben azért volt itt a vár, hogy oda meneküljenek, ha a vörösbőrűek nagyon is sokan találnak előrontani, amit ugyan nem igen mertek tenni, mert már többször igen kemény leczkét kaptak attól a vitéz kis csapatától, mely a várban őrködött.

Ez a csapat igazán kicsiny volt, talán huszan sem voltak mindössze, de mindannyia bátor és ügyes vitéz, aki sok

ház, mely
a. A házat
gerendák-
ette körül,
v volt, mig
körül, ugy
ig lehetett
i történik
azi várak

erős volt
de az ellen-
vasz, erős,
anak hírét
ség pedig
pség volt.
a, ahonnan
első város.
t. De azért
tek fehér
, akik oda
kiírtottak
t a helyén
ogy innen
nyáznak a
kegyetlen
de mégsem
ndegyikök
ven ijedtek
ben azért
neküljenek.
okan talál-
nem igen
bször igen
a vitéz kis
dött.

volt, talán
de mind-
; aki sok

esztendón át jól kipróbálta, hogyan kell a ravasz vörösbőrűekkel hadakozni.

Most ugyan, mikor ez a történet kezdődik, semmi alkalom sem volt hadakozásra. Már régóta nem láttak ezen a tájon még csak egyes kósza vad indiánust sem, és így a merész telepítvényesek a vártól mindinkább messzebb ütöttek tanyát.

Legmesszebbre merészkedett a vártól György gazda az ő családjával. Nem is lett volna az tulajdonképen nagyon messze, csak az volt a baj, hogy egy nagy folyó folyt a tanya és a vár közt, ezen a folyón pedig nem lehetett át-gázolni, olyan mély volt. De ezen hamar segítettek. Csináltak két csónakot s a folyó mindegyik partján ott lebegett kikötve egy-egy csónak. Akinek arra felé dolga volt, beült a csónakba és átevezett a tulsó partra; mikor pedig visszátért, vissza is evezett. Így aztán mégsem volt nagyon nehéz a séta a vár és a György gazda tanyája közt. Erre pedig a várbelieknek sokkal nagyobb szükségök volt, mint György gazdának, aki hétszámra sem ment ki a gazdasága határából. Ugyis látott elég vendéget, ámbár ezek ritkán voltak mások, mint a vár katonái.

Ezeknek a katonáknak voltaképen nagyon unalmas volt az életök. Abban a kis fa-várban soha sem történt semmi érdekes és mulatságos dolog. Egymás közt elbeszélgettek, amíg egyik vagy másik föl nem kerekedett.

— Ej, megyek én György gazdához és elhozom a kicsikét. Hadd legyen már egy kis örömünk.

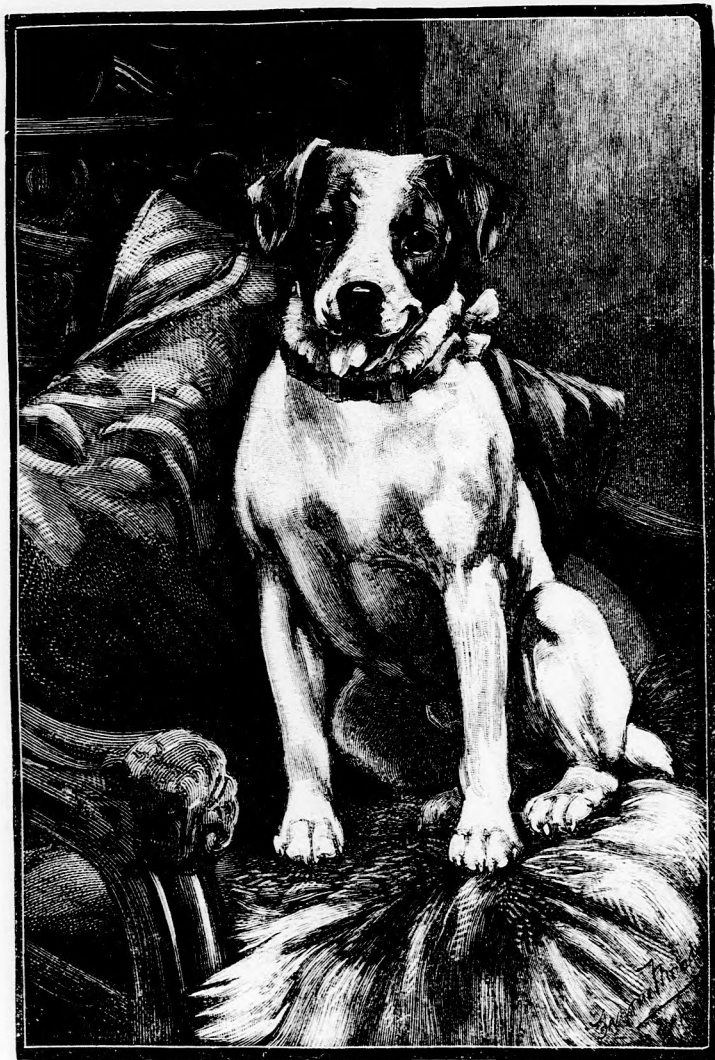
Legtöbbször az öreg, torzonborz Tamás mondta ezt, és ha ő menni akart Katiczáért, senki sem ellenkezett. Mert Tamás volt a legöregebb köztük és a kis Katicza is őt szerette legjobban. Ha ő ment el, előre is bizonyos volt, hogy csakugyan elhozza Katiczát, aki nem volt más, mint a György gazda hét éves leánykája.

Amolyan általános kis kedvencz volt ez, otthon is, a várban is. De meg is érdekelte, mert igazán kedves, nyájas, vidám gyermek volt, akit egy csöppet sem rontott el a kényeztetés. Otthon az apja becézgette legjobban, míg a mama ugy mutatta néha, mintha szigorú akarna lenni, csak hogy nem igen akadt rá oka. A testvérbátyja pedig, Vili, aki már tizenöt éves izmos legény volt, még vadászni is legfőképen azért ment, hogy a kicsikének valami kedves zsákmányt hozzon. Mert a puskával már jól tudott bánni Vili, korán meg köllött azt ott tanulni, ahol mindig készen álltak a vad ellenség fogadására. Ilyenkor pedig az olyan erős legénynek, mint Vili, már helyt illett állani.

De ha otthon kényeztették a kicsi kedvenczet, a várban már igazi királynő volt, valóságos zsarnok, akinek minden szeszélyét örömmel teljesítették a marczona katonák. Egész ünnep volt nekik, mikor Tamás diadalmasan elhozta a kicsikét. Játszottak vele, mulatságokat rendeztek a számára, és maga a kapitány szerette legjobban a kis vendéget, aki vidám kacajával, bohó tréfáival, csacsogásával földerítette azt az unalmas vár-bódét.

Valamennyi közt mégis Tamás káplár volt legnagyobb barátja Katiczának, ő tudott legjobban a kedvében járni.

Ugy eljátszogatott vele, mintha maga is afféle kis elemi iskolás fiú volna. Mikor pedig ebbe bele fáradtak, akkor tér-

HOL MARAD? (Lásd a 151. lapon.)

dére ültette a leánykát és mesélt neki csodálatos meséket, melyeket Katicza el is hitt, nem is. De már akár igazak

voltak azok a mesék, akár nem: Katicza nagyon szépeknek találta és már csak ezért is szívesen látogatott el a

a maga is
olna. Mi-
kkor tér-

várba. Néha bizony, ha oda kapták, há-
rom napig sem eresztették haza, míg

csak Vili be nem toppant és haza nem
vitte.

BÁL UTÁN. (Lásd a 158. lapon.)

em: Kati-
a és már
atott el a

Az öreg Tamás szerét ejtette, hogy
még akkor is eljátszogathasson kedves

kicsikéjével, mikor ez nem volt a vár-
ban. Ilyenkor ő látogatott el a tanyára

s ezt könnyen megtehetette, mert ő volt a várbeli osapat vadásza. Mindennap elbolyongott az erdőre, hogy vadpecsenyét szerezzen, ami nem nagy fáradságába került, mivel hogy az erdő tele volt vaddal, ő pedig a legjobb lövő volt messze földön. Hamar szerzett tehát zsákmányt, aztán ellátogatott a György gazda tanyájára, hol már szinte úgy tekintették, mintha a család tagja volna. Letette a puskáját, zsákmányát, aztán előkerítette Katiczát és vele játszott. Mikor pedig haza indult, a kicsike rendszeren még elkísérte jó darabon s vígan eltréfálgattak. Bujócskát játszottak az erdőben, (Lásd a képet a 152—153. lapon.) versenyt futottak, s csak a folyónál váltak el. Katicza jól ismerte az utat, sokszor megjárta s mindig baj nélkül tért haza. Arra bizony nem is szoktatták, hogy félénk és ijedős legyen; mert ott az ősenregetegben még a kis leánynak is bátornak, ügyesnek köllött lennie.

Néha-néha hire terjedt, hogy vad indiánok kószálnak a környéken. Ilyenkor rögtön megjelent György gazdánál az öreg Tamás vitéz és óvatosságra intette; a legelső dolga pedig az volt, hogy Katiczát kapta ölbe.

— A kicsikét mindjárt el is viszem a várba, mondá. Ha csakugyan ide talál jönni az ellenség, Katicza nem tudna gyorsan futni veletek. Még valami baj érhetné.

A leányka szülei eleinte nagyon örömet egyeztek bele, hogy Tamás elvigye Katiczát. De lassan-lassan rájöttek a nyitjára, hogy az ijesztő híreket legtöbbször csak maga a fortélyos Tamás eszeli

ki, még pedig azért, hogy Katiczát elvihesse és néhány napig ott tarthassa a várban.

Egy napon a torzonborz vitéz megint ilyen hirrel jött, de most komolyabban beszélt a veszedelemről, hogy vörösbőrű indiánok ólálkodnak a környéken; jó lesz, ha György gazda elhagyja ezt a magányos tanyát és közelebb húzódik a várhoz.

— Nem hagyhatom el a nehéz fáradsággal megszántott, bevetett földemet, felelé György gazda. Aztán nem is félek én egy pár olyan vörösbőrütől. Majd a szemök közé nézek a jó puskámmal.

— Az ám, de hátha egész csapat jön? Jó volna legalább Katiczát biztos helyre vinni hozzánk.

— Ohó, Tamás barátom! szólt György gazda nevetve. Már megint ezen töröd a fejedet? Abból ugyan semmi sem lesz. Nem adom a kicsikét.

— De hátha baj éri?

— Csak olyan baj érheti, mint minket. Itt a helye minálunk, szüleinél. Ha veszedelem fenyegeti, majd megvédjük.

— Hm! Talán bizony már nem is engeded, hogy ellátogasson hozzánk!

— Dehogyan nem. Csakhogy nem ma. A jövő héten majd ismét elviheted egy napra.

— Ugy? Hm! Egy napra! De könnyen beszélsz, György barátom. Hátha engem a kapitány éppen azon a napon aztán valami szolgálatra rendel?

— Már az a te balsorsod, Tamás. De az bizonyos, hogy többé nem engedem meg azt, ami a multkor történt,

mikor egy napra vitted el és csak negyednapra került haza.

— Nem engeded? Hm! Az már más.

Ha György gazda jobban figyel, észre vehette volna, hogy a fortélyos Tamás nagyon furcsán hunyorgat, amint ezt mondja. Rosszat nem gondolhatott volna ugyan, mert messze földön kellett keresni a párját ennek a torzonborz edzett harczosnak, amilyen nemes, derék ember volt; de hát egy kis tréfát mégis csak megengedett magának.

Eppen ezen a napon Vili nem volt otthon. Künn bolyongott az erdőn, hogy valami jó pecsenyét szerezzen a konyhára; de ezuttal nem volt szerencséje. Egyszer jutott olyan közel egy szarvas-hoz, hogy rálőhetett; de ekkor meg csüörtököt mondott a puskája s mire utána nézett, mi a baja a fegyvernek, hogy nem sült el, már a vad messze járt. Lassanként nyugovóra is hajlott a nap s Vili haza indult.

Az erdő szélén Vili, amikor vadászat-ról a tanya felé ment, mindig hosszan füttyentett, ami messzire elhallatszott. Ez pedig jel volt a kis Katiczának, aki aztán elősietett, hogy ő legyen a legelső, aki megtudja, miféle zsákmánnyal tért meg Vili.

Most azonban kétszer is, háromszor is hiába füttyentett. A kicsike nem mutatkozott.

— Bizonyosan eleresztették megint a várba, gondolá.

(Folytatása következik.)

Találós mese.

Melyik ló indítja a telefont?

HOL MARAD?

(Képpel a 148. lapon.)

URACSKÁMAT, *kis gazdám*
Várom:
De Gyuriczát én seholse
Látom.

Az volt terve: kimegyünk a
Hóra —
De csak nem jön, s elmúlt már öt
Óra.

Hol is marad az a vidám
Gyerek?
Baj van? Erre gondolni se
Merek.

Zaj. Ez Gyurka! Nyöszörgésit
Hallom.
Mi érhetette kis gazdám
Valljon?

Maga ment szánkázni fel a
Hegyre,
S lebukott ... pedig intettem
Egyre.

Hejh! ... mért is ment nélkülem a
Hóra?
Ha ott vagyok, baj nem érte.
Vólna.

PALI BOTLÁSA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

BESZÉLT, beszélt folyvást Gabi, de nem tudott tisztába jönni, hallgatja-e Pali, annyira elgondolkozott.

— Na, most már szólj hát! Ugy-e kitünő terv? Mi?

— Igen ... azaz ... nem tudom.

— Már ugyan mit ne tudnál még belőle? Hiszen apróra megmagyaráztam.

— Az ám, hiszen értem... csak... izé... mégsem tudom, el fogok-e mehetni.

— Ugyan miért ne jöhetnél?

— Hát... holnap nincsen szünet, iskolába kell menni.

— Azt bölcsen tudom magam is. Én is ott leszek. De hiszen mondtam, hogy iskola után indulunk.

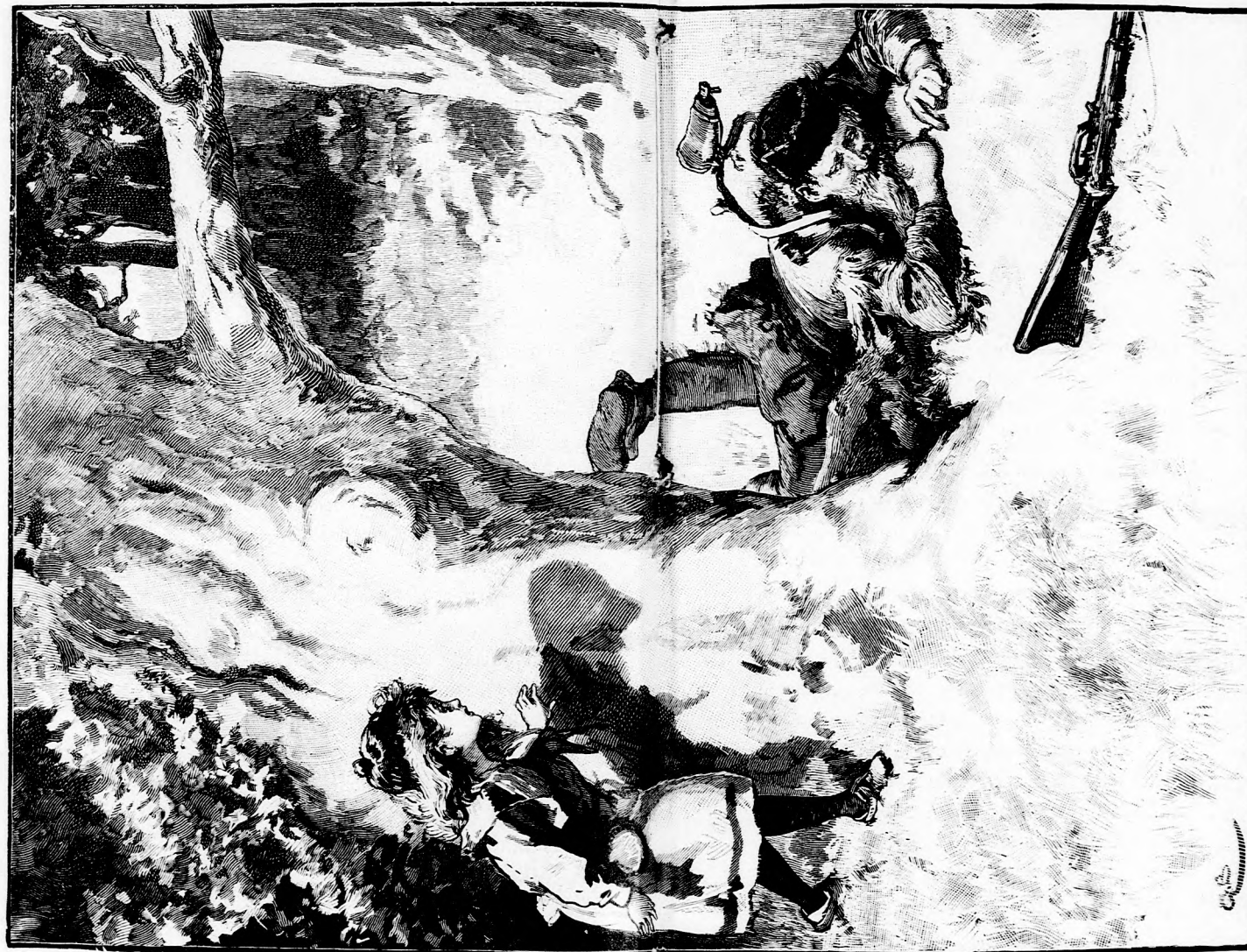
— Igen ám, de az iskolából egyenesen haza kell térnem, mert anyáskám olyankor már készen tartja az ozsonnát és vár. Aztán ha megozsonnáltam, hozzá látok a leczkéhez.

— Egyszer nem a világ. Abba ugyan bele nem halsz, ha egyszer nem is készülsz el olyan tökéletesen a leczkével. Lám, én akár hányszor egy bötüt sem tudok az egész unalmas és ostoba leczkéből. Ha találok valami mulatságot ami jobban a kedvemre való, oda sem nézek a könyvnek, mégis megvagyok.

— Meg ám... de az nem mulatságos aztán egy csöppet sem, mikor a tanár büntetésül valami rettenetes külön leczkét vagy irni valót ad fel és ott ül a nyakadon, míg

csak el nem készültél vele. Te már tudod, próbáltad.

Gabi egy pillanatra megakadt, mert

ezt a kellemetlen mulatságot ő már csak-ugyan próbálta, még pedig nemcsak egyszer. Azok közül a diákok közül való

volt ő, akik nagyon hetvenkedve beszélnek, amíg körmükre nem ég a baj, de aztán nem szeretik, ha valaki emle-

— Soha se törődjél vele, mi történt velem. Akárhogy volt, azért mégis jól megvagyok. Aztán nem is bizonyos, hogy

a tanár éppen téged hívjon föl. Sőt bizonyos, hogy nem teszi, mert biztos felőle, hogy mindig tudod a leczkédet; azért folyvást csak minket kinez, akikről azt hiszi, hogy rajta kap, megbüntethet. Ha olyan nagyon bánt a lelki-ismeret, utólag majd megtanulhatod.

— Csakhogy azt meg az anyáskám nem engedi. Addig el nem ereszt, amíg azt nem jelentem neki, hogy már rendben vagyok mindennel.

— De nagy dolog! Hát oda mégy hozzá és azt mondod, hogy már elkészültél minden dologgal. Én mindig így teszek és nem szalasztom el a jó mulatságot. Már pedig azt szeretném tudni, hogy találhatnál-e ki kellemesebb kirándulást?

Pali nem felelt, hanem megint elgondolkozott, míg Gábi félig gunyosan, félig fürkészően nézett reá. (Lásd a képet a czimlapon.) Aztán megint így szólt:

— Na, ne bámulj a legőbe, mint a birka, hanem szólj. Ha jössz, jó; ha nem jössz, hát csak igaz lesz, hogy gyáva pipogya vagy.

— Én nem vagyok gyáva! pattant föl Pali. De nem szeretek olyan multságba bele fogni, amelyről nem tudom, meg nem bánom-e?

— Már ugyan mit bánhatnál meg, mikor Marczival megyünk?

— Éppen ez az ... Marczy nagyon ... izé ... rossz hirben van ...

— Persze, mert nem olyan félénk, mint ti, hanem jó multságokat tud kigondolni. Már én nem bánom, ha nem jössz, hát maradsz. Én vele tartok és ellátogatok a fáczánosba. Olyan pompás vadászatot csapunk, hogy maga a gróf sem különbet.

— Igen, de én azt hallottam, hogy most éppenséggel nem is szabad vadászni. De meg nekem puskám sincs.

— Mondta Marczy, hogy szerev ő kettőt, az ő apjának van kettő, elhozza, s az egyikkel majd mi fogunk felváltva lövöldözni.

— Es ha a gróf megtudja? Ha rajta kapnak?

— A gróf? Az most nincs itthon, egész télen ott fenn lakik Budapesten. Rajta kapni pedig nem fog senki, mert mostanság nem jár senki a fáczánosban, aztán meg vigyázni is fogunk ám!

Éppen ekkor nyitott be Palinak édes anyja, aki valamit keresett ott a szobában.

— No fiuk, min tanakodtok? kérdé nyájasan.

— Hivogatom Palit holnap délutánra egy kis kirándulásra, felelé Gabi nagy hirtelen. Nem akarja megigérni, hogy velünk tart; azt mondja, hogy a nénike nem ereszt. Pedig ugy-é elereszt?

— Ha éppen nagy kedve van és jó társaságban leszte, akkor nem bánom, menjen ő is egyszer.

Ezzel a mama kiment, Gabi pedig diadalmasan szólt:

— Lásd, csak szólni kellett és rendben van. Persze, ha soha sem mersz semmit, akkor nem is boldogulhatsz. Mert már nem lehet az a kifogásod, hogy az anyád nem ereszt.

— Persze ... így már ez mégis más ... ámbár kikötötte, hogy jó társaságban legyek ...

— No, és talán én meg a Marczy nem vagyunk elég jók neked? Megköszönheted, hogy téged választottunk, mikor akár hány pajtásunk szívesen jönne. Nem is tudom, miért gondolt Marczy éppen reád. Azt mondta, hogy téged nagyon szeret, mert ügyes, szemes, bátor fiúnak tart, neki pedig csak olyan pajtás köll.

Ez a hízegés nagyon tetszett Palinak. Nem vette észre, hogy ez csak kelepce, való igaznak vette s szívesen elhitte magáról azt a nagy dicséretet.

— Azt mondta? Hm! No ... hiszen nem mondom ... végre is, miért ne mehetnék? De hát mondjad csak, mért kell éppen oda mennünk a fáczánosba? Lövölhetnénk varjakra is, az csak ugy a mienk, mint a másé.

— Jaj te buksi! Hát aztán mi hasznod belőle, ha tiz varjat löttél is? De a fáczán pompás pecsenye és Marczinak van embere, aki jó áron megveszi. Az árán szépen megosztozunk. Hát neked talán szépen megosztozunk. Hát neked talán nem esnék jól néhány tizeske? Minap is panaszkodtál, hogy szegények

vagytok, még csak labdát sem tudsz magadnak venni.

— Az igaz, hogy rám férne egy pár tizeske . . .

— No hát lesz is bőven. Annyi mintha már zsebedben volna a labda. És hozzá még pompásan fogsz mulatni, valamenynyí pajtásunk irigyelni fog. Ezt pedig Marczinak köszönheted, aki reád gondolt.

Azt nem tartotta szükségesnek megmondani, hogy mikor Marczival beszélt, ez így szólt:

— Jó lesz még valaki harmadiknak, mert ha valaki meglep, ketten talán nem birunk vele, de hárman legyűrjük. Az a buksi Pali izmos ficzkó, azt bele ugraszthatod.

Bele is ugrott Pali. A sok beszéd után végre is elhitte, hogy nagyon jó multság lesz az. Csak aztán másnap reggel hőkent meg egy kicsit, mert azon vette észre magát, hogy nem meri az anyjának megmondani az igazat, mikor azt kérdezte, hogy voltaképen hova is akarnak menni? Máskor egészen nyíltan felelt, de most kitérőleg szólt:

— Marczí gondolt ki valamit . . . majd meglátjuk, mi lesz.

— Ezt nem nagyon szeretem . . . az a Marczí nagyon meggondolatlan, vásott fiú, nem sok dicséretet hallok róla. Jobb szeretném, ha nem pajtáskodnál vele.

— De már megigérttem . . .

— Jól van no . . . csak menj. Rémelem, nem keveredtek semmi gonosz csínybe.

Ha Pali ebben olyan bizonyos lett volna, alkalmasint nem fordítja el a

fejét. Pedig ezt maga is röstelte, mert szokva volt, hogy őszintén beszéljen jó anyjával. És hogy ezt most nem tehetette, valami nagyon kellemetlen érzés fogta el. De aztán csak biztatta magát.

— Már mindegy no . . . megigérttem, nem szeghetem a szavamat. És ha Marczí meg Gabi nem félnek, már ugyan mért féljek én? Egy kis multság az egész.

Nem is maradt el a találkozásról. A Marczíék kertje mögött találkoztak, ott nem kellett attól tartaniok, hogy valaki meglepi őket. Gabi és Marczí már ott voltak, mind a kettő puskával a vállán. Gabi azonban mindjárt leemelte a magáét és oda nyújtotta Palinak.

— Legyen először nálad . . . ne mondd, hogy magamnak tartom az elsőséget. Majd később átadod egy-egy kis időre.

Pali büszkén vette át a fegyvert. Nagyon tetszett neki, hogy igazi puska van a kezében. Komoly képpel vizsgálgatta, mint aki nagyon ért hozzá.

— Szép puska, igazán szép. Szinte csodálom, Marczí, hogy az apád ide adja nekünk.

Marczí nagyot nevetett.

— Adja ám! Majd ő a ti számotokra tartja puskáit. Nekem köszönhetitek, mert kicsentem.

Már így Palinak nem telt benne olyan nagy kedve. No de végre is, ez Marczínak a dolga.

Megindultak a mezőkön át. Jó meszszire kellett gyalogolniok a grófi vadaskertig s a hosszú séta alatt Palinak volt elég ideje, hogy megint elgondolkozzék a dolgukon. És hogy - hogy nem,

de egyre kevésbé tetszett neki az egész mulatság. Végre azonban eljutottak a kerítéshez és bemásztak.

— Most már lássunk szaporán a dologhoz, szólt Marcsi. Messzire ne távozzunk egymástól. Majd én megmutatom nektek, mikor melyik fácánra lőhettek.

Előre indult s Gabi is utána. De Pali sehogysem tudott mozdulni. Olyan formát érzett, mintha ő most mint tolvaj járna idegen házban.

— Ugy is van, szólt végre hirtelen erős elszánással. Ez gonosz és ocsmány dolog. Gabi te! Jőjj csak vissza!

— Mi az? Mi kell? szólt Gabi vissza térve.

— Fogd a puskát... legyen a tied. Meggondoltam a dolgot. Nem tartok veletek.

— Ugyan ne bolondozz! Mi jutott eszedbe?

— Az, hogy mi itt mint tolvajok járunk. Megyek haza.

Gabi mérgesen nézett Palira s Marcsi után kiáltott.

— Jőjj csak ide, Marcsi! Képzeld csak! Ez az együgyű Pali megszeppent, haza akar menni és azt beszéli, hogy nem tart velünk, mert mi tolvajok vagyunk.

— Micsoda? ordítá Marcsi dühösen. Csak próbáld megszökni! Talán bizony kedved volna, hogy elárulj minket? Abból semmi sem lesz, barátocskám! Ha csalódunk benned, azért ki nem fogsz rajtunk. Elöttem fogsz szépen sétálni és ha szökni próbálsz, lelőlek, mint a nyulat!

És ráfogta Palira a puskát. De éppen ebben a pillanatban már el is kapta

hátról valaki a fegyvert s akkorát ütött Marczinak a vállára, hogy Marcsi térdre bukott.

— Csak ne oly henczegve ezzel a puskával, te ficzkó! szólt egy szigorú hang.

Ráismertek a deli fiatal emberre, aki ott állt mellettök. A fiatal erdész volt. Gabi a következő pillanatban már eldobta a puskáját és hanyatt-homlok futott. Marcsi szívesen követte volna, de őt keményen fogta a fiatal erdész. Pali zavardottan állt meg és akadozva szólt:

— Bocsánatot kérek... én... igazán sajnálom, nem gondoltam meg...

Nagy meglepetésére a fiatal erdész egészen barátságosan nézett reá s mialatt félkezével Marczit még mindig fogva tartotta, másik kezével megveregette Palinak a vállát.

— Egészen jól tudom, hogyan történt: mondá. Te megbotlottál, de nem estél el. Hallottam a beszédeteket és tudom, hogy ezek a pajtásaid elcsábítottak; de még idején megembereltem magadat és vissza fordultál a rossz utról. Ezzel kiérdemelted a bocsánatot, sőt még meg is dicsérhetlek, mert látom, hogy mégis derék fiu vagy. Ne félj semmit, menj haza.

Pali félig megvigasztalódott, de még mindig busan mondá:

— Köszönöm a jóságát... de... kérem, nagyon szépen kérem, ne mondják meg az anyámnak!

A fiatal erdész elmosolyodott.

— Azt megígérhetem, mert nem is ösmerem. Hanem, fiacskám, mialatt haza ballagsz, gondolkozzál azon, nem volna-e

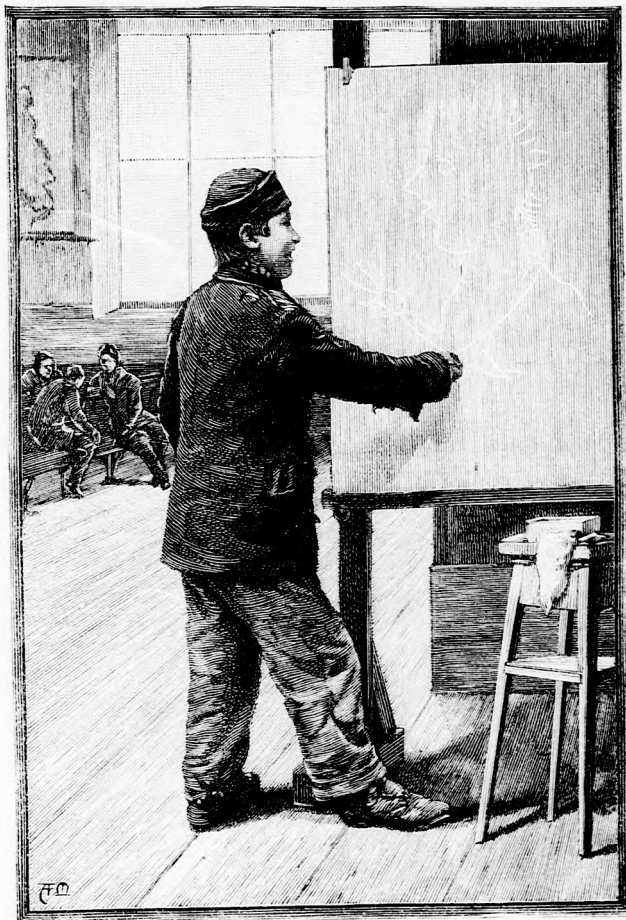
legjob
nád e
anyád
Ern

nem
megn
Há
sietet

legjobb és legszebb, ha te magad mondanád el és nem tartogatnál titkot jó anyád előtt?

Erre a szóra Palinak egészen földerült

az arca. Igen persze, hogy azt köll tennie! Le köll ráznia lelkéről ezt a kellemetlen érzést. Szerencsére csak félig követte el a hibát, csak megbotlott, de

PIKTOR KARCSI. (Lásd a 158. lapon.)

nem bukott el s jó anyjától bizonyosan megnyeri a bocsánatot.

Hálásan megköszönte a jó tanácsot és sietett haza. Csak Marcsi nem mehetett.

— Veled komolyabban fogunk számolni, szólt az erdősz. Fenyegette emeltél puskát arra a jó fiura. Majd elkísérlek apádhoz és megkapod, amit érdemelsz.

Megkapta mindegyik, amit érdemelt, Marcsi és Gabi a büntetést, Pali a bocsánatot.

Azontul pedig nagyon vigyázott Pali, hogy megbotlani se találjon. És ha kétsége volt benne, helyes-e vagy sem, amit tenni készül, igen könnyen szerzett bizonyosságot: megkérdezte szerető jó anyjától.

BÁL UTÁN.

(Képpel a 149. lapon.)

HAJUBA Viczuskám,
Hisz' elnyom az álom.
Hej! .. sokat tánczoltál
Az udvari bálon!

A bábu-királyné,
Mira ő felsége
Nagy táncz-vigalmának
Voltál a vendége.

Fényes huszár-tisztek
(Mind valódi ólom)
Hódoltak Mirának,
Mig fenn ült a trónon.

S hogy leszállott onnan:
Oda csörrent már is,
Hogy tánczra fölkérje,
Czinyf generális.

Oly szépen forogtak,
Oly kecsesen járták,
Melynek hasonmását
Kevés bálban látták.

És nyomába keltek
Mind a többi párok:
Vitték a hölgyeket
Bakák és huszárok.

A te gavallérod
Fa Jankó hadnagy volt,
S hogy letett, előtted
Csinosan meghajolt.

S jöttek egymásután
Vadászok, tüzérek,
S mind a többi deli
Tánczoló vitézek.

Hej, mert kapós voltál
Aranyos Viczácskám; —
Kifogtál Katiczán,
Iluczán, Miczuskán.

Pedig hát ezek mind,
Mind híres babák ám,
Ünnepelt szépségek
A felség udvarán.

De ki is fáradtál,
A heves nagy tánczban,
Különösen pedig
A souper-csárdásban.

De most lotty aludni!
Már elnyom az álom;
Hej! .. sokat tánczoltál
Az udvari bálon!

PIKTOR KARCSI.

(Képpel a 157. lapon.)

MILYEN nagy volt a tehetsége, azt nem tudom egészen bizonyosan, de az valóságos igaz, hogy a hajlandósága nagyon nagy volt Karcsinak a piktorságra. És mert olyan nagy volt hozzá a kedve, hát biz' ő meg is cselekedte, hogy derüre-borura piktorkodott.

Más hiba nem is volt ebben, csak az, hogy nem mindenki találta szépnek a Karcsi pingálásait. És azzal még nem igen törődtek volna, hogy Karcsi egészen a maga tetszése szerint pingált lófejet a nyulnak, lolábat a báránynak; de már azt nem szerették, hogy ezeket a figurákat oda karmolta korommal a falra, krétával az ajtóra, asztalra, plajbásszal pedig a könyvekbe, s azt sem igen válogatta, az a könyv a magáé-e vagy a másé.

De Karcsi nem törődött vele, szeretik-e vagy sem, csak piktorkodott és rajzolta a

maga csoda-figuráit, melyeknek, az már valóságos igaz, nem volt párjok a világ leghíresebb képtáiraiban sem. Még azzal sem törődött, hogy véletlenül éppen a tanár is azok közt volt, akik nem akarták remekműveknek elismerni a Karcsi rajzolásait, sőt egy napon végre a tanár így szólt hozzá:

— Éktelen mázolgatást látok minduntalan falakon, padokon, és azt vettem észre, hogy mindig ott vannak ezek az ügyetlen mázolások, ahol te jártál. Ideje, hogy abba hagyd ezt a csuf szokást, mert ha még rajta kaplak, sirás lesz a vége.

— Csakhogy nem fog rajta kapni s azért is csinálom tovább, amikor tetszik.

Ezt persze nem mondta, csak ugy titokban gondolta Karcsi és mindjárt eltökélte azt is, hogy majd kitölti a boszuját a tanáron is, de úgy, hogy azért ne lehessen baja.

— Holnap reggel korán megyek be az iskolába és lepingálom a tanár urat a táblára és alája írom a nevét. Majd fognak kacagni a fiúk, ha látják. Az a drágalátos tanár pedig gyönyörködhetik benne. És ha haragudni fog, csak annál nagyobb mulatságunk lesz. Engem pedig hiába vesz elő, mert kereken eltagadom. Bizonyítsa be!

Meg is tette, s másnap reggel olyan csoda-figurát pingált oda a táblára, hogy biz' attól még maga is majd hogy meg nem ijedt. De czélt is ért ám vele, mert a fiúk, amint sorra bejöttek, majd eldőltek nevetőkben. Csak abban csalódott Karcsi, hogy a tanár majd nagyon dühös lesz, ha meglátja. Inkább mosolygott és nyájasan mondá:

— Karcsi fiam, ez valóban szép megemlékezés tőled. Ráismerek a munkádra. No, ne szabadkozzál, rád ismerek. És azt akarom, hogy méltó hírnévre juss. Leczke után itt maradsz és felügyeletem alatt lemásolod ezt a szép rajzot emlékül minden tanulótársad számára, hogy min-

dig szemök előtt legyen, milyen a hálás és ügyes tanítvány. Ötvenöten vagytok itt az iskolában, tehát ötvenöt másolatot fogsz készíteni művedről.

Karcsiban elhült a vér. Ötvenötször csinálja meg! Bizonyosan csak tréfa ez! Pajtásai most is nevettek, de úgy vette észre, mintha nem a tanárt nevetnék. És hiába bizakodott, hogy csak tréfa. Mikor leczke után a többiek haza mentek, neki ott kellett maradnia és végeznie a rettenetes munkát. A tizediknél már unta, a huszadiknál borzasztónak találta, a harminczadiknál sirva fakadt. A negyvenediknél könyörgésre fogta a dolgot, de hiába. Késő délutánra járt az idő, mikor étlen-szomjan, kimerülten elkészült. S ekkor a tanár nyájasan így szólt:

— Így! Ezt holnap kiosztom. És ezentul valahányszor ilyenfajta munkádnak nyomára jutok, mindannyiszor éppen így fogunk gondoskodni, hogy mentül többen gyönyörködjenek benne. Meglásd, nem sokára híres ember lesz belőled. Csak akarnod köll s mindennap így töltheted az időt.

De már ezt szépen megköszönte Karcsi. Nem kívánt belőle többet. Inkább abba hagyta a piktorkodást s falak, ajtók, padok és asztalok azóta tisztán maradtak.

REJTETT NÉV.

Vörös
András
Bő
Hajdani
Rab
Való

Róna
Kép
Asszony
Ének
Farkas
Omladék

Ennek a rejtvénynek nyitját úgy lelitek meg, ha egymáshoz rokon-értelmű szavakat kerestek. Például: *piros* helyett *vöröset*; *menny* helyett *eget*, s így tovább. Az így keletkezett szavak kezdő betűi aztán egy nagy magyar költő nevét adják.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 7-dik számában közölt találós rímek megfejtése:

Csak felénk repkedjétek
Apró éhes verebek,
Tenyeremből szedjétek,
Bátran s bőven egyeték.
Teljék picziny begyetek,
Ovatosak legyetek,
A szómra figyeljétek
És a szerint tegyetek,
Hej, ti szürke proletárok
Czirmos cizca les redők.
Mondja bátyám Miska is,
Hogy a macska mind hamis.

Helyesen fejtették meg: Kemény Emmike és testvérei, Friedmann Lily, Buzáth Jolán és Lajos, Stern Elza, Vadas Zoltán, Wolf Henrik és Izidor, Gyöngyösi Berta, Pruzsinszky Gusztá, Szögyény Gábor.

Egy-kettőnek híjával helyesen fejtették meg: Nagy Berta és Gyula, Schöpkes Mariska, Scheuer Róbert, Elsner Margit, Zipernovszky Ilonka, Labrentz Aranka, Schulhof Adél, Lázár Piroška, Dvorszky Paula, Guáry Malvinka, Wagner Irén, Juhász Lajos, Szinyei Merse Rózsika, Biedermann Frida, Steinberger Kató, Kasper Irma, Sarolta és Gusztáv.

*

A »KIS LAP« XLII. kötet 8-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Kisfaludy
Irodalom
Sirkert
Fensik
Andor
Lomb
Ung
De
Y

Helyesen fejtették meg: Gállik testvérek, Szögyény Gábor, Magassy Sarolta, Dunay Margit, Veér Szabolcs, Wenckheim Mariska, Wenckheim Mathild, Kutas Margit, Dousa József, ifj. Veszprémy Lajos, Schöpkes Mariska, Weisz Aranka és Rudi, Radakowska Alma, (máskor ne tépett szélű papirosra írj! F. b.) Matuska György és Péter, Nagy Berta, Biedermann Frida, Vécsey Kálmán, Miklós Ödön és Elemér, Imrédy Kálmán és Károly, Bárkányi Ödön, Pollák Alfréd és Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Guáry Malvinka. Méltó kívánságotnak nem sokára elég lesz téve. — **Wittchen Elza.** A beküldött vers ügyesen pörög, s ha írója szorosabban veszi majd a prosodia törvényeit, közölhetőt is fog írni. A mostaninak főhibája az, hogy kicsi dolognak nagy feneket kerít. — **Szinyei M. Rózsika.** Jó. Be van iktatva. A meséske simán van előadva, de hát épp ehhez hasonló jelent meg nem is régen. — **Wolf testv.** Az *ly* nem mehet két betű számba. — **Klár Berta.** Egyszerűen így: a »Kis Lap« kiadó hivatalának. Soraidat örömmel olvastam. — **Kemény testv.** Tudomásul veszem a kedves figyelmet. — **Herczinger Ilonka.** Nem te vagy az egyetlen. Ilonkám, aki az ő »Kis Lap« példányának megvédése végett, igazi esatát viv néha pajkos kisebb testvérei ellen. Különben ez a korai érdeklődés nem hiba. — **Mócz Erzsike.** Korán meg ne örüljünk! Még nincs vége a télnek. De azért kiélvezed, ha megújul, vig szánkázással és csuszkalással. — **Stern Elza.** Már most sokkal gondosabb az irásod. Meg vagyok elégedve. — **Elsner Margit.** A »Kis Lap«-pal való örömd nekem is örömet szerez. — **Bencsik Laci.** Nem sokára kiújul a határ, s akkor épp oly tanulságos mint kellemes fél napot tölthetsz jó apáddal és testvéreiddel az Aquincumban kiállított ós római omladékok között. — **Scheuer Robert.** Azok a munkák faragványok és himzések voltak. — **Widéry Jenő.** Mi értelme van annak a tollengollónporlepi stbnek? A sorozatból egyet kiválasztottam. Jó édes anyád sorai és a tied meghatottak. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére küldöttek: Imrédy testv. 4 frt., Bakos Géza 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**

*

Nyugtatóvány.

A »Kis Lap« szerkesztőjétől, **Forgó bácsitól**, a Szünidő-gyermek-telep részére mai napon nyolczvanöt frtot átvettem.

1892, febr. 23.

Grf. Teleki Géza
egyl. elnök.